

Sygn. akt III CZ 16/07

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Zbigniew Strus

w sprawie z powództwa M. G.

przeciwko Skarbowi Państwa-Wojewodzie M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 22 marca 2007 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 listopada 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2005 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powódki M. G. od wyroku tego Sądu z dnia 28 lipca 2005 r., albowiem skarga nie zawiera wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania i uzasadnienia tego wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.).

W zażaleniu na wymienione postanowienie powódka nie podważy ustaleń Sądu Apelacyjnego co do braku w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania i uzasadnienia tego wniosku. Zażalenie natomiast narusza art. 45 Konstytucji i art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rację ma skarżąca skoro twierdzi, że jeżeli strona wnosi skargę kasacyjną to oznacza, iż domaga się jej rozpoznania. Co innego jest jednakże dochowanie warunków formalnych wymaganych przez ustawę od pisma procesowego będącego skargą kasacyjną. Stosownie do art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. warunkiem takim jest zamieszczenie w skardze kasacyjnej wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymaganie to jest związane ze szczególnym charakterem skargi kasacyjnej w postępowaniu cywilnym, która nie jest zwykłym środkiem odwoławczym, ale jej celem jest przede wszystkim ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147). Przeto przyjęciu do rozpoznania przez Sąd Najwyższy podlega tylko skarga kasacyjna w takiej sprawie, w której zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Wymaganie, by skarga kasacyjna zawierała wniosek o jej rozpoznanie i uzasadnienie tego wniosku jest ściśle związane z tym przepisem i jest wymaganie wskazania w skardze istnienia okoliczności wymienionej w tym przepisie, która jest niezbędna do przyjęcia skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Brak przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powoduje odmowę

przyjęcia jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a niezamieszczenie w skardze wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i uzasadnienia tego wniosku – odrzucenie skargi przez sąd drugiej instancji lub Sąd Najwyższy (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

Prawo do sądu, jako prawo do rozpoznania sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd, przewidziane przez art. 45 ust. 1 Konstytucji i art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, wyczerpuje się przez rozpoznanie sprawy przez sąd w postępowaniu dwuinstancyjnym (art. 176 ust. 1 Konstytucji). Przewidziana przez nasze prawo możliwość rozpoznawania spraw cywilnych w kolejnej instancji, na skutek wniesienia skargi kasacyjnej od prawomocnego orzeczenia sądu, jako wykraczająca poza gwarantowane konstytucyjnie prawo do sądu, może zatem być ograniczona do niektórych tylko spraw, których rozpoznanie w trzeciej instancji jest z określonych względów uzasadnione. Wskazany wyżej cel skargi kasacyjnej w postępowaniu cywilnym uzasadnia uzależnienie jej dopuszczalności od podania w niej przez skarżącego okoliczności, i ich uzasadnienia, które w myśl obowiązującego prawa dają jedynie podstawę do przyjęcia skargi do rozpoznania. Dlatego nie można skutecznie zarzucić, że art. 398⁴ § 1 pkt 3 i art. 398⁶ § 2 k.p.c. są niezgodne z art. 45 ust. 1 Konstytucji i art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i nie można uznać, że zarzut wydania zaskarżonego postanowienia z naruszeniem ostatnio wymienionych przepisów jest zasadny.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. postanowił jak sentencji.